

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 05.10.2019).
2. Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 р. № 580-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 06.11.2019).
3. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських: Наказ Міністерства внутрішніх справ від 09.11.2016 р. № з1576-16 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16> (дата звернення: 09.11.2019).
4. Теремцова Н. В. Особливості юридичної відповідальності у контексті правомірної та протиправної поведінки: соціальний аспект. Соціологія права. 2014. № 1–2 (7–8). С. 111–117.
5. Теремцова Н. В. Проблеми реалізації норм права щодо правомірної поведінки. *Альманах права Національної академії наук України*. 2016. № 7. С. 245-247. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ap_2016_7_63.

*Оверчук Олена Миколаївна,
старший юрисконсульт
Відділу правового забезпечення
Головного управління Національної
поліції в Київській області
Науковий керівник:
Теремцова Ніна Володимирівна,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри теорії права та держави
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

ОСОБЛИВОСТІ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ПРАВОТВОРЧОСТІ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Питання дослідження щодо вирішення проблем правотворчості обумовлена вирішенням однієї з найважливіших проблем формування стабільної правової системи в Україні. На сьогодні в державі швидкими темпами відбувається реформування різних гілок влади, створюються нові державні установи, приймаються нормативно-правові акти, фактично оновлюється стала база правових норм.

Основною проблемою правотворчості, що впливає на ефективність законодавства, є неякісна підготовка проектів нормативних правових актів в державі. Як правило, проекти готуються та обговорюються на засіданнях правотворчих органів без участі вчених-юристів, що спеціалізуються на вивченні права, не залучаються також і юристи-практики. Такий стан справ призводить до того, що ігноруються вимоги юридичної техніки, а як наслідок страждає якість законодавства.

Активізація ролі вчених-юристів в правотворчості – це необхідна умова підвищення якості прийнятих нормативних правових актів і передумова ефективності цих норм. Істотний вплив на ефективність правотворчого процесу може надати використання наукових розробок, конструктивних рекомендацій, запропонованих вченими-юристами. Проблема якості прийнятих нормативних правових актів привела нас до проблеми компетентності суб'єктів, що розробляють проекти, тобто до компетентності суб'єктів правотворчої ініціативи.

Ще однією проблемою є відсутність відповідальності законодавчого органу за порушення конституційного права суб'єктів законодавчої ініціативи.

Ситуація, що склалася наводить на думку про скорочення кількості суб'єктів законодавчої ініціативи й наведенні законодавчо врегульованого порядку в використанні цього права. Наприклад, було б доцільним замість індивідуального права законодавчої ініціативи для депутатів ВРУ ввести колективне право. Наприклад, у Німеччині таким правом володіє парламентська фракція, або група депутатів бундестагу чисельністю не менше 5 відсотків від їх загальної кількості, в Іспанії – фракція або група депутатів чисельністю не менше 15 осіб. Дане нововведення сприяло б скороченню кількості ініціатив та викорінення корупціогенної складової в діяльності окремих депутатів із лобіювання окремих законопроектів.

На думку автора, доцільним є за необхідне підтримувати ініціативу громадян України, так як держава повинна вести свою законодавчу політику на підставі вивчення потреб суспільства й пізнання тенденцій суспільного розвитку. Головним імпульсом до створення нормативно-правового акта повинна служити загально значима проблема, гостра соціальна ситуація, невирішене питання, що має позитивний вплив для чисельної кількості населення й для держави в цілому. Мистецтво законодавця в тому й полягає, щоб: по-перше, вчасно; а, по-друге, точно, дієвими правовими засобами відреагувати на суспільний інтерес, уникнути протистояння в суспільстві [4].

Щодо питання подолання проблем правотворчості, то вчені пропонують науково обґрунтовані способи усунення тих чи інших недоліків правотворчості, що, безсумнівно, також буде сприяти підвищенню його якості в разі їх реалізації. До таких належать пропозиції: а) про перехід від хаотичної правотворчості до здійснення її на плановій основі з прогнозуванням та на тривалий термін [2]; б) про дотримання правил юридичної техніки в процесі правотворчості; в) про підвищення вимог до професійного рівня суб'єктів правотворчості; г) про зниження надмірної інтенсивності темпів законодавчої діяльності; д) про нестабільність правового регулювання, поспішності у виданні нормативних правових актів; е) про необхідність підвищення якості правотворчої діяльності; ж) про викорінення практики прийняття нормативних правових актів без урахування актуальних суспільних інтересів; з) про недопущення помилок змістовного характеру в процесі правотворчості [3].

Таким чином, можна констатувати, що правотворчість на сучасному етапі розвитку держави має безліч проблем як теоретичного, так і практичного характеру, й для їх ефективного подолання необхідне прийняття спеціального

закону, що буде спрямовано на регулювання проблемних питань правотворчості. Незважаючи на те, що даний процес в Україні вже склався, важливо надати йому форму закону, а також законодавчо визначити критерії оцінки правотворчої діяльності та відповідальність законодавців.

Найбільш раціональний підхід підвищення якості правотворчості полягає у визначенні науково обґрунтованого набору методів надання йому все більш досконалих властивостей на кожному його етапі.

Підвищенню якості сприятиме створення сучасної науково обґрунтованої концепції, що дозволяє планувати розвиток законодавства, з визначенням в ньому переліку пріоритетних законів на найближчу перспективу, послідовності їх прийняття, виходячи з інтересів і потреб населення й держави.

Дана категорія зумовить створення системи безперервного забезпечення якості правотворчості з моменту виявлення потреби у врегулюванні суспільних відносин нормами права й до моменту припинення дії цих норм.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 02.10.2019).
2. Борисов А.С., Меркулов П.А, Некоторые проблемы современного правотворчества. Социум и власть, 2015. № 3 (53). С. 67.
3. Мазуренко А.П., К вопросу о методах правотворческой политики. Материалы международного круглого стола 29–30 мая 2008 г.
4. Теремцова Н. В. Правовий прогрес та рівень правової культури громадян в умовах розбудови правової держави. *Європейські перспективи*. 2016. № 2. С. 9–14. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evpe_2016_2_4

*Панченко Вероніка Вікторівна,
курсант Навчально-наукового
інституту № 3 Національної
академії внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Кривицький Юрій Віталійович,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ

Активні суспільні трансформації, що відбуваються нині, суттєво змінюють усталені способи життєдіяльності, суспільні норми та ідеологічні конструкції, які їх визначають. Ці трансформації активно осмислюються на різних рівнях; формуються і розвиваються нові наукові напрями, що мають на меті проаналізувати та висловити ці зміни. Одним з таких векторів стала теорія